

nægter jeg ikke, at mine Forventninger nedstemtes i betydelig Grad. Og efter at jeg nu har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med Indholdet af dette Forslag, maa jeg udtale, at det har beredt mig og mine Meningsfæller en betydelig Skuffelse. Det Forslag, som her forelægges, kan ingenlunde kaldes nyt. For mere end de fire Femtedeles Vedkommende er det et Optryk af den bestaaende Lov, og for Restens Vedkommende er det et Optryk af en Del af de Ændringer, som den forrige Indenrigsminister Berntsen foreslog gennem det af ham under 3. Maj i Folketinget fremsatte Forslag. Det 5te Stykke i § 1, som bestemmer, at Sparekasserne, ikke Statskassen, skulle betale Udgifterne ved Tilsynet, 30—40,000 Kr., er at betegne som nyt, stammende fra den nuværende Minister. Selv om det altsaa er nyt i dette Forslag, var der for Resten en analog Bestemmelse i den tidligere Regerings Forslag i 1879, hvorefter Udgiften til det Kontrollkontor, som foresloges oprettet i Indenrigsministeriet, skulde afholdes af Sparekasserne. Hvis man vil være meget nøjagtig, maa Forslaget om, at Sparekasseinspektørens Fuldmægtige, som foreslaas her, skulle have deres Bopæl bestemt af Indenrigsministeriet, ogsaa betegnes som nyt i dette Forslag. I øvrigt har det ikke været mig muligt at finde noget andet, end hvad der enten staar i den gældende Lov, eller hvad den tidligere Indenrigsminister har foreslaaet forrige Aar. Vigtigere er derimod, hvad der af den nuværende Indenrigsminister er udeladt af det, som den foregaaende Indenrigsminister foreslog, thi det er nemlig det meste og det vigtigste af, hvad denne foreslog. Det er væsentlig de Bestemmelser, som skulde bringe større Sikkerhed til Veje, de mest nødvendige Reforme, og jeg skal nævne dem. Der er udeladt, at Valg til Bestyrelse ikke maa ske ved Selvsupplering, at mindst 5 pCt. af Indskuddene skulle være anbragte i let realisable Værdipapirer, at Sparekassen ikke maa eje Aktier eller Andelsviser, at Udlaansrenten skal være mindst $\frac{1}{4}$ pCt. større end Indlaansrenten, at Kautionslaan skulle afdrages med mindst 10 pCt. om Aaret, at der i et enkelt Pengeinstitut ikke maa anbringes ud over et Beløb, svarende til Reservefonden plus 5 pCt. af Indlaanene, at Sparekassens Værdipapirer skulle forsynes med Paategning om, at de tilhøre Sparekassen, og at der skal dannes en Reservefond paa indtil 10 pCt. af Indskuddene. Alle disse Bestemmelser ere udeladte, og dernæst ere alle af de fore-

gaaende Ministre foreslaaede Bestemmelser om Revision slettet. Det er de Bestemmelser, som Erfaringen har vist har størst Betydning, og de vare ogsaa meget udførligt indførte i det tidligere Lovforslag. I dette var der til yderligere Sikkerhed tilføjet, at der ved kgl. Resolution kunde gives endnu videregaaende Instruktioner for Revisorerne. Nu ere Bestemmelserne om Revision foreslaaede at skulle forblive ganske uforandrede ved de faa Linier, som indeholdes derom i den nugældende Lov. Dernæst er der — hvad ogsaa det ærede kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) bemærkede om en anden Paragraf — ikke Forpligtelse, men kun Adgang til at give nærmere Forskrifter for Revisionen, saaledes at der slet ikke er nogen som helst Sikkerhed for, at ikke alt i den Henseende bliver ved at gaa, som det hidtil er gaaet, hvad det tidligere Forslag netop sigtede paa at forhindre.

Hvis man nu spørger om Grunden til, at dette Lovforslag fremtræder i en saa reduceret Skikkelse, at det maa betegnes som væsentlig uden Betydning, har jo den højtærede Minister givet os Svar ved Forelæggelsen, idet han nemlig udtalte, at Sparekassebestyrelserne gennemgaaende have tilkendegivet med Hensyn til det Forslag, som den forrige Minister har fremsat, at de ikke holdt af de Bestemmelser, som stod deri, og som altsaa ere dem, den højtærede Minister har strøget. Medens den forrige Minister gjorde gældende, at hans Forslag var fuldt forenligt med Selvstyret, have Sparekassernes Bestyrelser ønsket at være fri for de Bestemmelser, som vare generende for dem, og derefter har den højtærede Minister ladet dem falde. Men dette er et Argument, som vi ikke ville godkende, thi Loven skal jo dog ikke affattes til Behag for Sparekassernes Bestyrelser, men saaledes, at den saa vidt mulig bliver til Sikkerhed for Sparekassernes Indskydere. Naar vi nu ere af den Mening, at det, saaledes som vi ere stillede, i og for sig er meget omvisteligt, om der paa Selvstyrets Grundlag, altsaa det i 1880 valgte Grundlag, lader sig tilvejebringe en betryggende Sikkerhed, naar vi altsaa mene, at vi, for at naa Maalet, sikkert bør indpaa en virkelig Statskontrol med Sparekasserne — jeg mener en Statskontrol nærmest i Lighed med den, som øves overfor Livsforsikringsselskaber —, saa vil man forstaa, at vi allermindst kunne føle os tilfredsstillede ved et Lovforslag, af hvilket man har udelukket endogsaa de Sikringsbestemmelser, som dog kunde have